

Saveron

Јоули 2013

Saveron kylän oma lehti, ilmestyy kaksi kertaa vuodessa

Julkaisija: Saveron Nuorisoseura r.y.

Toimituskunta:	Sanna Paakala	sanna.paakala@pp1.inet.fi
	Sami Porkka	sami.porkka@pp1.inet.fi

Vastaava päätoimittaja: Sami Porkka

0400-558 597

Paino Digitaalipaino Seppo Talja oy, painos 120 kpl

TOIMITUKSESTA

Terveiset kylälehden toimituksesta. Näin Joulun lähestyessä on taas aika jakaa muistoja, tietoja kylän tapahtumista ja muita kirjoituksia. Niitä on onneksi saatu useammankin kirjoittajan toimesta julki, sanoisinko jopa että tällä kertaa toimituskunnan oma panos on harvinaisen pieni. Suuret kiitokset siitä kirjoittajille!

Edellisiin lehtiin verrattuna tällä kertaa kokeilemme jälleen jotakin uutta, voisiko sanoa että yleisön pyynnöstä. Nimittäin, paperisen version lisäksi lehti julkaistaan myös sähköisessä muodossa kylämme Facebook-sivulla. Tällä uudistuksella pyrimme palvelemaan paremmin jakelualueen ulkopuolella asuvia kylän asioista kiinnostuneita. Ajatus on ollut jo aikaisemminkin esillä, mutta toistaiseksi toteuttaminen on jäänyt teknisen osaamisen vuoksi puolitiehen.

Nuorisoseuran jäsenille lähetämme lehden välissä samalla tämän vuoden jäsenmaksulapun. Mikäli uudet ihmiset haluavat liittyä seuran jäseneksi, heitä varten mukana on maksulappu, jolla maksamalla ja nimet viestiksi laittamalla voi liittyä mukaan.

Muistutukseksi hieman seuran toiminnasta:

Vaikka seuran nimi onkin nuorisoseura, käytännössä toimintamme puolesta olemme kyläyhdistys. Seura järjestää perinteisesti muutaman vuosittaisen tapahtuman. Juhannuksenvietto seuratalolla on jo jokusen vuoden kuulunut perinteisiin. Pidempi historia on jo kahdella vuorovuosittain järjestettävällä tilaisuudella: sunnuntaina viikkoa ennen Juhannusta pidettävällä Saveropäivällä sekä syksyisellä rosvopaisti-illalla. Vuonna 2014 vuorossa on Saveropäivä, joten pistäkääpä tuo jo kalentereihin muistiin.

Lisäksi seuratalon piha-alueelle on rakennettu ja ylläpidetään kaiken ikäisille sopivia välineitä viihtymiseen. Leikkipaikka, jalkapallokenttä sekä nuotiopaikka. Ne ovat vapaassa käytössä, kunhan muistetaan vain pitää järki mukana ja muistetaan että ne ovat kaikkien yhteisiä.

Vuoden 2013 painuessa loppuaan kohti toivotamme kaikille iloista joulua ja hyvää uutta vuotta 2014!

SELKÄ EDELLÄ SAVEROLLE

Kesällä 2013 vietettiin Sippolan kotiseutujuhlaa omalla kylällämme. Tilaisuudessa kuultiin puheenvuoroja kylämme historiaan ja miksei nykypäivääänkin liittyen. Erään niistä piti Antti Seppä, joka muisteli evakoiden saapumista Saverolle omasta näkökulmastaan. Koska läheskään kaikki lukijat eivät tuota puheenvuoroa olleet kuulemassa, halusin liittää sen tähän ”joululukemisiksi”.

Kun meidän perhe oli Talvisodan evakossa Noormarkun Finbyssä, selvisi että sana evakko tulee ranskasta. Siinä on verbi evacuere, joka tarkoittaa juuri sitä, ihmisten siirtämistä vaarallisesta paikasta pois, johtui vaara sitten luonnonvoimista tai ihmisten toimista kuten sodasta. Silloin kun tämä selvisi, oli oltu evakkona jo vuoden päivät, ensin Merikarvialla muutama kuukausi ja sitten Noormarkussa.

Lähteeni, joka tarkoittaa lähinnä päiväkirjan tapaisen tuherrusta, ei kerro päivälleen ja tarkkaan, milloin tulin ensi kerran Saverolle. Kesäkuun alkua se oli, sillä ennen lähtöä Lapinjärven Porlammilta oli Käkikosken koulusta saanut viidennen luokan todistuksen. Jonain kesäkuun alkupäivistä vietiin lehmät ja hevonen, taisi olla sikakin mukana, silloin vielä kapearaiteisen Lahti – Loviisa -radan tavaravaunuun Porlammin asemalla. Piti siihen vaunuun sopia vielä ihmisetkin: äiti, isä ja minä. Sisareni Sirkka oli silloin jo oppikoulussa Helsingissä Porlammille.

Ensimmäinen taival oli Porlammilta Lahteen. Eihän matkaa ollut kuin reilu 30 kilometriä, mutta kuinka kauan väli itse asiassa vei, ei ole jäänyt mieleen. saattoihin sitä heti alkuun joutua odottamaan vaunun junaan kytkemistä Porlammin asemalla. Lahdessa oli edessä sama vaiva kuin lähtöasemallakin. Koko kuorma lehmiä myöten oli muutettava Loviisan radan vaunusta VR:n vaunuun. Siellä oli silloin oma laiturisiirtoa varten. Kuinka kauan Lahdessa odotettiin itään menevään tavarajunaan kytkemistä? Sinne päin kuitenkin lähdettiin. Matkaa Lahdesta Utin asemalla on noin 75 kilometriä. Sen ei luulisi kauaa vievän, mutta välissä oli kuitenkin Kouvolan ratapiha jonne voisi kuvitella vaunumme irrotetun erilaisten järjestelyjen vuoksi. Enemmän tai myöhemmin oltiin kuitenkin Utissa.

Isä oli kai aikaisemminkin jo käynyt Saverolla katsomassa, millaiseen paikkaan ollaan menossa. Ainakin hänellä oli selvillä, mistä saa auton kuljettamaan tavaroitamme ja meidät. Se kuorma-auto oli varmaan kylän ja lähiseudun ainoa. Silloin heti sodan jälkeen jouduttiin pitkälti tyytymään loppuun ajettuihin 30-luvun kulkuneuvoihin. Kymi-yhtiöllä oli Haukkasuoilla kuitenkin uusi Ford-kuorma-auto, ns. keltanokka. Sitä ajoi August Hedman.

Isä oli saanut puhuttua sen tuomaan meidät ja meidän tavaroita Saverolle. Minä istuin lavalla selkä koppia vasten. Niinpä näin uuden kotikyläni ensimmäistä kertaa taakse jäävänä. Sen verran muistan, että Petsamon, nykyisessä Myllykosken tien haarasta aukeni mahtava kannokko. Metsä oli kaadettu, ja kannot odottivat katepillaria.

Tultiin Saverolle, tultiin Longalle. Siinä mikä nyt on Kiurun Maken vanhempi talo, asuivat Anton ja Hilda Lonka nuorimpien lastensa Pertin ja Marketan kanssa. Yksi kamari ja lasikuisti sekä yksi aitta evakoille liikenä. Vastaanotto ei ollut erityisen sydämellinen. Sen myönsi vuosia myöhemmin Hildakin. Niinpä sitten tulivat Hilja ja Vilho pian siihen tulokseen, että oma koti on kullan kallis. Rakentajat löytyivät Porlammin kylästä, Vilhon pikkuserkku Jarvan Toivo ja hänen veljenpoikansa Veikko ja Taito.

Niin kiire oli, että kunnon perustusta ensimmäiselle Polvenniityn asumuksellemme ei ehditty tehdä. Se kyllä piti niin kauan kuin mökissä asuttiin ja vielä niin kauan kun se oli alennettu saunaksi. Sitten kun rakennus jäi kokonaan kylmilleen, perustus alkoi pettää ja rakennus purkaa itseään. Mutta se on jo toinen ja toisen ajan tarina.

Kun on uuteen paikkaan, uuteen kylään saapuessaan vajaat kaksitoistavuotias, on helppo solahtaa mukaan. Jo kesän aikana löytyi kavereita, ja kun koulu alkoi syksyllä, oli siellä helppo tulla tutuksi ellei peräti kaveriksi. Lähimmiksi kavereiksi tietysti tulivat lähimpänä asuvat, Vesalan pojat, Niemen Aarre, Mäkelä Osmo. En muista kuitenkaan, että etäämpänä asuviakaan olisi mitenkään vieraammaksi erottanut. Välimatka vain hankaloitti yhteydenpitoa – etenkin kun pyörän käyttämiseen sain vain poikkeustapauksessa luvan. Oman pyörän sain vasta rippilahjana keväällä 1950.

Aarne Rainio muisteli Saverolle tuloa Säkkijärvi-lehdessä (3/2001) seuraavasti.

Kotikuntamme Säkkijärven väestön sijoittaminen oli varsin monivaiheista. Rannikkokuntana oli luonnollista, että sijoituskohteena harkittiin Loviisan seudun kuntia. Törmättiin kuitenkin ns. ruotsalaispykälään, joka esti säkkijärveläisten kokonaisvaltaisen sijoittamisen em. kuntiin. Suurin osa kotikuntamme väestöstä sai kotipaikan Kouvolan ympäristöstä. Meidän perhe joutui Sippolaan. Toukokuussa muutimme Perniöstä Ruotilaan Anton Mänttärille (Mäkelään). Täällä saimme tiedon, että Saverolta Kymi Oy:n omistamasta Halla-Sippolan tilasta oli säädetyn maanhankintalain nojalla muodostettu tuleva kotipaikkamme. Kesäkuun aikana kävimme asutusneuvoja Arvo Tulokkaan opastuksella meille osoitetulla maapalstalla. Tällöin selvisi, että ns. kylmä tila (= täyttää metsää) on tuleva peltomaamme. Kyllä siinä vanhempani joutuivat vaikean päätöksen eteen pohtiessaan elinmahdollisuuksia korvenraivaajina. Kuitenkin maausko sai voiton ja

meistä tuli saverolaisia. Päätöstä helpotti, kun 15 perhettä kotikylästäimme Salajärveltä sai maata Saverolta.

Syksyn kuluessa aloitimme työt palstallamme. Talvella -46 - 47 hakattiin metsä tulevalta peltoalueelta ja sahattiin rakennustarpeet Sutelan sahalla. Maaliskuussa perheemme muutti Ruotilasta Saverolle Toivo Paakalan taloon. Saimme ystävällisen vastaan oton ja vaikka perheemme oli suuri, niin hyvä sopu sijaa antoi. Yleensä siirtolaiset saivat Saverolla hyvän kohtelun vähäisiä poikkeuksia lukuun ottamatta. Niihin oli varmasti syitä niin sysissä kuin sepissäkin, kuten vanha sanonta kuuluu.

Lokakuussa pääsimme muuttamaan uuteen kotiimme. Samaan aikaan. Pallonraivaus Oy:n koneet irrottivat kannot tulevilta peltomailta. Seuraavan keväänä saatiin kylvää ensimmäinen kaura omaan maahan. Tosin ala oli pieni, vain 60 aaria, mutta sen merkitys oli suuri aineellisesti ja henkisesti. Tuntuu siltä, ettei oras ole ollut koskaan niin vihreää kuin tuolla pienellä alalla. Siinä oli alku. Kyllä on tarpeellista muistaa se valtava työmäärä, mikä näillä uudistiloilla tehtiin. Kylässämme raivattiin noin 170 ha. Osan tästä tekivät kylän kanta-asukkaat.

Maanhankintalaki antoi mahdollisuuden lisämaan saantiin myös vanhoille tiloille. Tästä käytiin joskus tiukkaa keskustelua kyläläisten ja siirtolaisten välillä. Me olimme vahvasti sitä mieltä, että vain siirtolaisilla pitäisi olla maansaantioikeus. Kun maatilat olivat pieniä, oli paikallaan, että näidenkin elinmahdollisuuksia ratkaisevasti parannettiin lisämaan avulla.

Vilho Seppä puolestaan muisteli Saverolle asettumista kirjoituksessa, joka on kirjassa Savero - kahden vuosisadan kylä.

Saverolle on muodostettu Kymen Oyn maista kaikkiaan 21 maanhankintalain mukaista tilaa, jotka ovat suuruudeltaan 18-45 ha. Samoin kaikki kylän entiset talolliset ovat saaneet taloihinsa lisäalueita. Muodostetuista tiloista on siirtoväellä 18 tilaa, 3 tilaa ovat paikalliset asukkaat saaneet vuokraajaoikeuden perusteella. Näistä mainituista tiloista oli ainoastaan kaksi lämpimiä, muilla tiloilla kasvoi vielä 7 vuotta takaperin tukkimetsä. Nyt ovat kaikki kylmät tilat raivattu pelloiksi, niin lämpimät kuin kylmätkin ovat täysin rakennettu, paitsi kolme tilaa, joiden omistajat ovat aikoneet jättääkin ne kylmiksi ja rakentamattomiksi.

Salajärveläisiä asuu Saverolla 13 perhettä, eli enemmän samassa kylässä kuin nykyään missään muualla. Kaikilla on jonkinlainen maatilan tapainen asuttavana, kellä vähän suurempi, kellä pienempi. Laihajärveläisiä asuu yhdellä tilalla ja yhdellä aikoinaan Sippolasta Virolahden Ala-Urpalaan asutustilalliseksi muuttaneet asukkaat. Myöskin eräs vilajokelainen perhe on ostanut tontin ja rakentaa parhaillaan.

Toimeentulon mahdollisuudet ovat aika hyvät' Kylmät tilat muututtuaan "lämpimiksi" kasvavat hyvin. Maan laatu on koko kylässä kuten aikaisemmin on mainittu, kivetöntä savimultamaata. Kielteisenä puolena on ainoastaan hallan vaara, joka ympäröivien soiden vuoksi ei ole kaukana. Toimeentulon mahdollisuuksia lisäävät hyvät sivuansiot. Aivan kylän reunassa on Kymin OY:n Polttoturvetyömaa, Siellä käy kesäisin miltei joka talosta niin aikuiset kuin varttuneemmat lapsetkin, heille kaikille sopivassa työssä. Työn kausiluontoisuudesta johtuen maksetaan siitä kohtuullisen hyvä palkka. Tärkeänä tekijänä ovat talvisin myös Kymin OY:n metsätyöt, joita on ollut riittämiin. Täällä Kymin OY onkin jo entuudestaan kylälle tahdin määrännyt, joten mainitusta liikkeestä käytetäänkin vaan nimitystä "Yhtiö", eikä sekaannusta synny.

Tällaisessa pienessä kyläkunnassa on luonnollista, että yhteisissä riennoissa, kuten maamiesseurassa, martoissa, urheiluseurassa, laulukuoressa ja muissa yhteisissä harrastuksissa paikkakuntalaiset ja evakot tapaavat toisensa. Onpa maamiesseurassa ja martoissa meikäläinen puheenjohtajanakin.

(Teksti Antti Seppä ja mainitut lähteet)

Perinteinen Juustolan puuro- ja pakettipäivä ke 18.12. klo 10-18 Tervetuloa!

Polven Juustola

05-3819093

Juustolan väki toivottaa hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta!

PIKKUJOULU

On salissa väki hymyssä suin
ja ulkona hämäryys peittänyt
tienoon.

Siks juhla-asun yllemme puin,
kun käymme pikkujoulun viettoon.

Hyvää mieltä meillä täällä on,
kuten monet kerrat ennen.

On pikkujoulu verraton,
sen sävelen aidon tunnen.

Pikkujoulu antaa tunnelmaa
ja katkaisee hetkeksi arjen syvän.
Se lämpimän yhdessäolon rakentaa
ja juhlan aidon ja hyvän.

Pikkujoulu ei tule itsestään,
kuten juhlien juhla joulu.
Se on ikäänkuin kutsuttava sisään,
siinä se on kuin ajatuksellinen touhu.

Mutta nythän on vain nimestä kyse
eikä vietosta pikkujoulun.
Siinä on se rakkain hyve,
kun voi virittää joululaulun.

Pikkujoulu kiteytyy tunnelmaan,
johon myös pöydän antimet osansa antaa.
Ja kun kynttiläin valo
luo loistettaan,
vie se mielet kohden satujen rantaa.

Jotain sadunomaista siinä koetaan,
kun on mieli hyvä ja hellä.
Hyvää pikkujoulua toiselle toivotetaan,
katseella, sanoilla ja kämmenellä.

Pikkujouluja vietetään myöhäissyksyllä
marras- ja joulukuussa.
Ikäänkuin talven tulon siivellä,
ja usein on jo lumi maassa ja puussa.

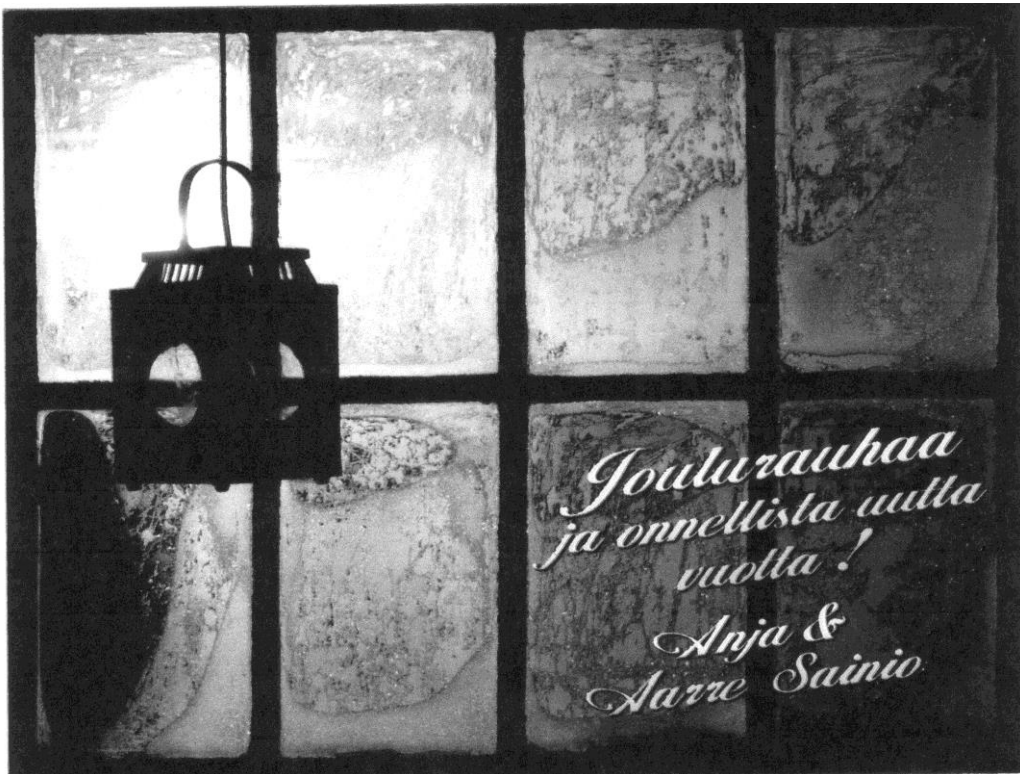
Mutta missä lienee lintunen:
oksallansa pimeässä yössä.
Vain joskus seuranansa
taivaan tähtönen,
joka loistaa öisessä tähtivyössä.

Tuota tähtein loistetta
kaipaa myös ihminen,
ehkä sitä juuri pikkujoulusta
korvikkeena saapi.
Kun on juhlassa tunnelma jouluinen
ja toinen toistansa rakastaapi.

Kaunis tapahan pikkujoulun vietto on,
tästä on hyvä siirtyä
oikean joulun viettoon.
Kun tuntee rinnallansa ystävän jalon,
sehän juhlaan kiehtoo.

Nyt kun jaamme juhlanjyvää
talon loistaessa valoa.
Toivotamme toisillemme kaikkea hyvää
ja sitä mieltä lämmintä ja jaloa.

(Teksti Aarre Sainio)

Saveron kylä on mukana sosiaalisessa mediassa. Kylälle on perustettu oma ryhmä Facebookiin, johon halukkaat voivat liittyä. Syksyllä kylän sivuille ilmestyi tervehdys eräältä entiseltä kyläläiseltä ja pyysimme häntä kirjoittamaan muistojaan myös kylälehteen.

MUISTOJA VUOSIEN TAKAA

Palaan aikaan ennen vuotta 1969. Elämä Saverolla on aivan ihanaa: asun Aino-äidin ja Oiva-isän kanssa rivitalolla ja myöhemmin isän rakentamassa talossa. Kansakoulussa saamme loistavaa opetusta opettaja Aili Vuorelta, joka on kaikille oikeudenmukainen ja napakka. Minä, joka pelkään sinisellä Volkkarilla ajavaa terveydenhoitajaa, joka saapuu koululle tekemään terveystarkastuksia, ryömin peloissani lumilinnan piiloon. Opettaja-Aili ryömii perääni ja tarkastukseen jouduin. "Olet kuin isäsi" hän sanoo, hän nimittäin opetti myös isääni. Koulun joulujuhlaa odotetaan innolla, meillä on paljon ohjelmaa ja vanhempamme kylältä saapuvat juhlaan oikein pyhävaatteisiin pyntättyinä. Opettaja istuu selkä suorana, laulaa ja soittaa pianoa: voi tätä juhlan tunnelmaa.

Tervolan tienhaaran vieressä oleva kallio tuntuu minusta vallan vuorelta. Sen päällä kökötän ja kerään autojen rekisterinumeroita. Rivitalon pihalla Häkkisen Leila ja Savisen Jussi, minä ja paljon muitakin kaivamme valtavia lumitunneleita joista sitten laskemme. Pihalla tuoksuu joskus ihanalta, kun pakarissa kylän naiset leipovat herkkuja ja jouluisin porukalla paistavat kinkkuja, jestas miten ihanaa.

Loka-auto tulee tyhjentämään kaivoa rivitalon saunan takaa. Jussin kanssa tietenkin olemme paikalla, kun tällaista tapahtuu ja kappas vain Jussi putosi kaivoon. Siellä se huutaa suu selällään. Kauppakin palaa ja pelottaa aivan kamalasti, kun isä välillä tulee kotona käymään kasvot likaisena ja kamala kypärä päässä, meikätyttö kurkkii oven takana.

Voi taivas! Pääsen isän kanssa tanssilavalle, koska hän siellä järjestysmiehenä. Lavan nimeä en muista, mutta se on Impilinnan luona tien toisella puolella. Savisen Heikki myy siellä höyrymakkaroita ja limsaakin löytyy. Nam nam, mitä herkkuja!

Impilinnassa järjestetään hiihtokilpailut, kovaäänisistä kuuluu Malmsténin laulu. Isän tervaamilla uusilla pitkillä suksilla seison lähtöviivalla ja hep: matkaan ja nurin. Isä nostaa minut pystyyn ja verenmaku suussa hiihdän kakkoseksi. Paloautotallin takana luistelemme kuin rusettiluistelussa, kylänmiesten tekemällä luistinradalla, voi taivas miten ihanaa.

Kun kesä koittaa pääsen suolle äidin kanssa kokoamaan turpeita. Naiset olkisissa lierihatuissa ja hyvät eväät mukana - mikäs sen mukavampaa. Sunnuntaina on taas

pyhäkoulu Mänttärillä, Kälviäisellä tai jonkun muun luona, odotettu tapahtuma tämäkin meille lapsille.

Taidan nyt palaila 2013-luvulle ja Kuusankoskelle, missä elelen kahden aikuisen lapsen äitinä ja Aatu-pojan mummina. Apteekissa olen töissä ja olen elämäni tyytyväinen ja kiitollinen kaikesta mitä minulla on. Aino äitini on pian 92 v. ja iloinen olen kun olen saanut pitää äidin näin pitkään elämässäni. Oiva isä nukkui pois vuonna -93, hän oli maailman paras isä. Olen ollut aivan täpinöissäni, kun löysin tämä Saveron kylän ryhmän internetin ihmeellisestä maailmasta.

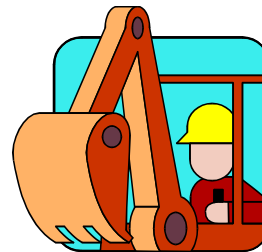
Tapaamisiin rakkaat kyläläiset!

Tunnelmallista ja rauhaa Joulua nykyisille ja entisille saverolaisille. T: Maarit Haapala os.Vesala

Lehteen toimittanut Sanna Paakala

Lisää muistoja ja kuulumisia entisiltä ja nykyisiltä kyläläisiltä otetaan mielellään lehteen.

RAKENNUS- JA MAANSIIRTO LAUTALA OY

- Kaikki rakennusalan työt
- Purkutyöt
- Maanrakennustyöt
- Maa-aineksien myynti
- Teiden hoitotyöt

Saverontie 490
SAVERO
p. 0400-553582

HYVÄÄ JOULUA JA ONNELLISTA UUTTA VUOTTA 2014!

ARIN JA RITVAN JOULUPÄHKINÄ

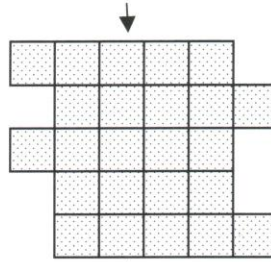
1922 ENSIMMÄINEN

TAKANA

VIIMEISET 15.8.1948

ENSIMMÄINEN VUOKRA-AUTOILIIJA

TULI 1923

KISUSTA MIELEEN

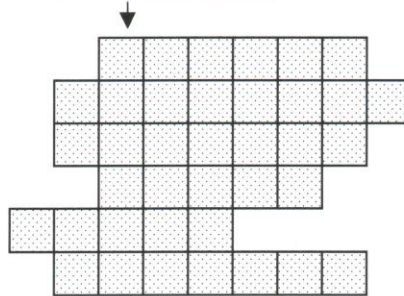
SAMIKIN OLLUT

PALSSINMÄESSÄ

TEHTIIN AIKANAAN

LOPPUI 1992

SEUROJENTALO ENNEN

MENI KORTILLE 1939

TYÖLLISTÄNYT MONIA

VIIMEINEN KERTA 1948

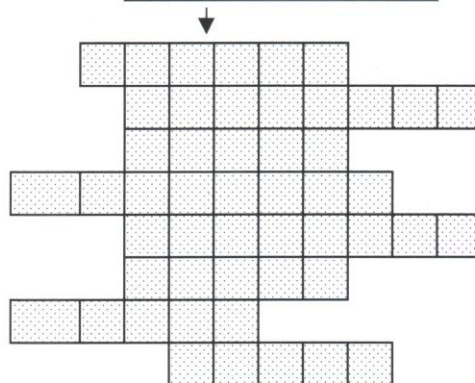
PESI 1910

1918 OSTETTIIN 50 MARKALLA

ENSIMMÄINEN AMBULANSSI

JALOIN JUHLA

TULOSSA

KIITÄMME VUODEN AIKANA JÄRJESTETTYJEN TAPAHTUMIEN JÄRJESTÄJIÄ

Jouluristikosta kiitos Ari ja Ritva Lehtiselle! Oikea vastaus julkaistaan seuraavassa numerossa, heti kesäkuussa 2014...

Posliinityöt Anneli Lautala

Joulunajan aukioloajat:

- ke 4.12. klo 12-18
- la 7.12. klo 10-14
- ke 11.12. klo 12-18
- la 14.12. klo 10-14
- ke 18.12. klo 12-18
- la 21.12. klo 10-14
- **ke 21.12. suljettu**
- **ke 1.1. –13 suljettu**

Saverontie 490
SAVERO
p. 0400-657266
Avoinna: keskiviikkoisin 12-18
Sekä soitosta
www.annelilautala.com

Tervetuloa !!!

Kiitokset vuodesta 2013 sekä hyvää Joulua ja Onnellista uutta vuotta!

SODAN JÄLKEISTÄ TOIMINTAA HAUKKASUOLLA

Muistatko sinä, hyvä tämän lehden lukija, sodanjälkeisen toiminnan Haukkasuolla? Kysyn tätä toimintaa juuri siksi, koska itse olen voinut seurata vasta vuodesta 1946 lähtien. Vuosikymmenten takaa tulee mieleeni palaturpeen nosto kaikkine työvaiheineen. Vuosina 1951 ja –52 kesällä sain tuntumaa suotyöstä oltuani muiden mukana Heseberillä sähkökaapelin vedossa.

Palaturpeen kekoaminen oli raskasta työtä, sen kokivat monet äidit lapsineen, mutta pieni tulonlisä pani yrittämään. Saattoipa kekoamisesta olla muutakin hyötyä siksi, että näki ja koki mitä työnteko todellisuudessa on. Monet tuonajan lapsista ovat elämässään hyvin menestyneet.

Haukkasuolla oli koneiden korjausta varten korjaamo, jossa työskenteli minulle tutut Aukust Laitinen ja pajassa isännöi Jalmari Ahvenainen ja sähkömiehenä toimi Paavali Seppälä. Tässä vain muutamia henkilöistä mainitakseni.

Nämä henkilöt olivat suuresti ammattitaitoisia ja aina auliita auttamaan jopa omalotteisesti ihan noin vain talkoohengessä. Kerran keskustelin Seppälän kanssa sähkömoottorista, joka oli kaksinapaparinen 7,5 kW:nen, ja oli hankala maatalouskäytössä liian korkean kierrosluvun takia. Seppälä tokaisi, annahan olla, kyllä minä voin käämiä sen nelinapaiseksi. Sen hän myös teki ja jälleen talkootyönä.

Haukkasuon konttorin alapuolella oli pieni peltotilkku, jossa ilmeisesti kasvatettiin kanttinille perunaa, myöhemmin se oli heinällä. Kerran, jonakin kesänä, Väinö Kujala kysyi minulta, haluanko seipäille lapotetut heinät itselleni. Hain ja lastasin hyvät heinät kärrille ja sitten köröttelin konttorin pihaan. Konttoripäällikkö Sundlöf näki tuloni ja tuli rapulle, kysyin heinille hintaa, hän vastasi mitä sinä ”halua” maksaa, vastasin: no yhden markan, johon Sundlof tokaisi: jos sinä ”olla” tyytyväinen niin kyllä minä ”olla” tyytyväinen. Se markkakin taisi jäädä maksamatta

Monesti katselin Matssonin pellon laitamilla pikkujunaa, joka höyrysteli palaturvetta kuskaten Utin lastauspaikalle. Kaikki entinen on kadonnut: rata poistettu ja rekat sijaan tulleet.

Nostalginen tunne valtaa mielen, kun muistelee Haukkasuon sodanjälkeistä aikaa: etenkin sen työväkeä, joka oli Kymiyhtiön lähimmäistä kunnioittavaa yhtenäistä perhettä!

(teksti Aarre Sainio)

FACEBOOKIN MUISTOLAATIKKO

Sosiaalinen media -Facebookit, Twitterit ja muut sellaiset alkaavat olemaan jo ”vanha juttu”. Joillekin se on tapa kommunikoida ystävien kanssa, toisille ehkä jopa vakavan riippuvuuden kohde. Aikaa sen kanssa saa joka tapauksessa menemään.

Useille meistä sosiaalinen media, some on jokseenkin sama kuin Facebook. Liki kahdella miljoonalla suomalaisella on Facebook-tili. Yhteisön käyttö ei ole enää mikään nuorten juttu, vaan väkeä on kaikista ikäryhmistä. Itsellänikin vanhimmat kaverit taitavat olla liki kahdeksankymppisiä. Ja kun mukana on enemmänkin elämää nähneitä iläluokkia, tulee kirjoituksiin äkkiä mukaan nykyisyyden lisäksi menneetkin ajat.

Tällä, Pohjois-Kymenlaakson alueella epäilemättä suosituin tällainen muisteluryhmä on KENit, Kouvolan Entiset Nuoret. Juuri tarkistaessani neljästä tuhannesta jäsenestä puuttui enää muutama kymmen. Uskoisin että tuossa joukossa on muutama tätäkin lukeva. Joka tapauksessa, ryhmässä on ollut sellainen määrä kuvia ja muisteloita vuosien varrelta, että sen muodostuminen on jo huomattava kulttuurihistoriallinen teko sinänsä. Samalla monet vuosien varrella toisistaan eroutuneet ystävät ovat uudelleen löytäneet toisensa.

Omalla kylällämmekin on tietysti ryhmä Facebookissa. Tähän asti se on ollut melko hiljainen, lähinnä muutaman kerran vuodessa on ilmoitettu tapahtumista ja muista sellaisista. Tässä muutaman viime kuukauden aikana on kuitenkin tapahtunut jotain. Ensinnäkin, mukaan on tullut useita ”suurten ikäluokkien” ihmisiä, niin kylältä kuin vähän kauempaakin. Heidän myötä on alkanut viritä keskustelua vanhoista ajoista, lähetelty luokkakuvia joista on tunnusteltu ihmisiä ja muuta vastaavaa muistelua. Tällainen nuoremman polven edustajakin on oppinut kaikenlaista uutta ja mielenkiintoista. Toivottavasti tuo into säilyy ja ryhmämme pysyy entistä virkeämpänä ja elinvoimaisena.

Tietysti tämän myötä mieleen nousi heti ajatus saada jotain noista muisteloista kaikkien luettavaksi. Niinpä jo tämän lehden sivuilta saattekin lukea ensimmäisen tuolta bongatun kirjoittajan, ja varoitukseksi ja lupaukseksi muillekin Facessa kylämme sivuilla kirjoitteleville: teitä tullaan varmaan vielä lähestymään...

TERVETULOA PERINTEISEEN
SAVERON JA HIRVELÄN YHTEISEEN
PUUROJUHLAAN
POLVEN JUUSTOLAAN SUNNUNTAINA
8.12. KLO 18

Ohjelmassa puurot ja kahvit, arpajaiset, nuorten urheilijoiden palkitsemisia, Hirvelän Hirvien ja Saveron seurojen tulevista tapahtumista tietoja.

Tilaisuudessa vierailee myös Joulupukki! Pieni paketti mukaan.

Puutomaksu aikuisilta 5 euroa, lapset ilmaiseksi.

Järjestää Hirvelän Hirvet sekä Saveron NS ja Vuritys